

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **Migmont s. r. o.**, IČ 28820860
sídlem Semtín 112, 533 53 Semtín
zastoupená advokátkou Mgr. Alenou Kuhnovou
sídlem Ullrichovo nám. 737, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2021, č. j. 1865/1.30/21-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou u krajského soudu v záhlaví vymezené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně podané proti výroku II. rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj

ze dne 18. 2. 2021, č. j. 3701/8.30/20-15. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků na úseku zaměstnanosti podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c), písm. d), písm. g) zákona č. 453/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ve znění pozdějších předpisů a výrokem II. rozhodnutí ji byl v souladu s ust. § 35 písm. b) a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve spojení s ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, za nejzávažnější přestupek podle ust. § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, uložen správní trest pokuty ve výši 3 200 000 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení.

2. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že za a) nevedla ode dne nástupu k zaměstnání ke dni 14. 2. 2018 evidenci cizinců a občanů EU, které zaměstnává, a to k 57 svým zaměstnancům, dále za b) nevedla ode dne nástupu k zaměstnání ke dni 15. 10. 2018 evidenci cizinců a občanů EU, které zaměstnává, a to k 8 svým zaměstnancům, a konečně za c) nevedla ode dne nástupu k zaměstnání ke dni 4. 4. 2019 evidenci cizinců a občanů EU, které zaměstnává, a to ve vztahu k 4 osobám.
3. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že neuchovávala kopie dokladů prokazujících oprávněnost pobytu cizince na území České republiky, a to po dobu trvání zaměstnání a dobu 3 let od skončení zaměstnání cizinců, a to ve vztahu k 43 osobám.
4. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že nesplnila oznamovací povinnost podle tohoto zákona, neboť písemně neinformovala příslušnou krajskou pobočku úřadu práce o nástupu do zaměstnání cizinců, a to ve vztahu k 27 osobám.
5. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že písemně neinformovala příslušnou krajskou pobočku úřadu práce o ukončení zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno povolení k zaměstnání, a to nejpozději do 10 kalendářních dnů ode dne, kdy cizinec ukončil zaměstnání, a to ve vztahu k 29 osobám.
6. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tím, že na pracovišti „provozovna – výrobní hala Zemědělského obchodního družstva Zálší“ v Chocni umožnila 3 osobám, cizincům uzbecké státní příslušnosti, výkon závislé práce spočívající v provádění pomocných úklidových prací, balicích prací, sekání trávy, pomáhání při expedici zboží a úklidu sněhu, mimo pracovněprávní vztah.
7. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti se žalobkyně dopustila tím, že za a) zastřeně zprostředkovala zaměstnání ve smyslu § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti 3 osobám uzbecké státní příslušnosti a 3 osobám ukrajinské státní příslušnosti, když uvedené fyzické osoby přidělila k uživateli Zemědělské obchodní družstvo Zálší, pro kterého na pracovišti – provozovně Zemědělského obchodního družstva Zálší v Chocni – vykonávali práci spočívající v provádění pomocných úklidových prací, pomocných prací ve výrobě, balení zboží při expedici, sekání trávy a

úklidu výrobních i nevýrobních prostor, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, dále za b) zastřeně zprostředkovala zaměstnání ve smyslu § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti 8 fyzickým osobám, cizincům ukrajinské státní příslušnosti, když uvedené fyzické osoby v období od 3. 9. 2018 do 15. 10. 2018 přidělila k uživateli MSSL ADVANCED POLYMERS s. r. o., pro které na pracovišti – provozovně MSSL ADVANCED POLYMERS s. r. o. v Dolních Ředvicích, vykonávali práci spočívající ve vizuální kontrole kvality výrobků, začišťování výrobků, odstraňování drobných vad na výrobcích a jejich ukládání do přepravek a veškeré drobné činnosti s touto prací související, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

II. Žalobní argumentace

8. Žalobkyně předně namítala, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Správní orgány dostatečně nezhodnotily všechny předložené důkazy, především skutečnou výši nákladů vynakládaných žalobkyní na provoz podniku, jako například náklady na mzdy zaměstnanců, zákonné odvody apod. Podle žalobkyně jak v napadeném rozhodnutí, tak i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentují konkrétní důvody vedoucí správní orgán k závěru o správnosti a zákonnosti uložené sankce. Nebylo tak zřejmé, kterým svým zjištěním správní orgán přikládal rozhodující váhu při stanovení výše pokuty. Žalobkyně postrádala konkrétní vysvětlení úvah žalovaného, potažmo správního orgánu prvního stupně.
9. Žalobkyně dále namítala, že by s ohledem na hospodářské výsledky za rok 2018 a 2019, které po zdanění činily 952 000 Kč a 1 388 000 Kč, při úhradě uložené pokuty netvořila po dobu více jak dvou let žádný zisk. Úhrada uložené pokuty by tak negativně ovlivnila hospodaření žalobkyně na několik let dopředu, a to včetně negativních dopadů do struktury společnosti, do možnosti zaměstnávání dalších osob apod. V důsledku uvedeného se tak jedná o pokutu, která není přiměřená, vybočuje ze zákonných mezí a přestává plnit své základní funkce, tj. represivní a preventivní.
10. Žalobkyně uvedla, že se správním orgánem v průběhu kontroly a správního řízení spolupracovala a zjištěné pochybení napravila. Je přesvědčena, že její jednání nezpůsobilo žádnou škodu a zákonný zájem nebyl ohrožen takovým způsobem, aby se uložená pokuta dala považovat za odpovídající a přiměřenou. V daném případě se ani nejedná o extrémní následek přestupků.
11. Žalobkyně namítala, že výše uložené pokuty neodpovídá zákonným kritériím, neplní své funkce, svou výší je zjevně nepřiměřená a má pro žalobkyni likvidační charakter.
12. Žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí, i výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále navrhovala soudu aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.. tj. aby soud výši uložené pokuty svým moderačním právem přiměřeně snížil.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se vyjádřil ke všem námitkám žalobkyně. Nesouhlasí, že by výše pokuty nebyla konkrétně odůvodněna. Při ukládání pokuty byla zhodnocena všechna stanovená kritéria. Zákonem není vyžadováno, aby bylo v rozhodnutí přesně uvedeno, jakým např. procentuálním zastoupením se to které kritérium (majetkové poměry, závažnost spáchaných přestupků, jejich následek, přitěžující a polehčující okolnosti) podílí na výsledné výši pokuty. Jak žalovaný, tak i správní orgán prvního stupně se stanovením druhu a výměru správního trestu a také jeho odůvodnění zabývaly ve svých rozhodnutích.
14. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2014, č. j. 38 Ad 16/2010-127, dle jehož závěrů není možné při stanovení výše pokuty přehnaně přihlížet k majetkovým poměrům účastníka řízení. Ty jsou zkoumány z důvodu, aby uložená pokuta nebyla pro pokutovaný subjekt likvidační. Ziskovost žalobkyně pak není jediným ani nejdůležitějším měřítkem majetkových poměrů žalobkyně. Majetkové

poměry žalobkyně byly žalovaným i správním orgánem prvního stupně posouzeny komplexně, když byly vztahy do úvahy i další ukazatele ekonomické síly žalobkyně, jako například výše tržeb z prodeje výrobků a služeb či výše oběžných aktiv (např. pohledávky apod.).

15. Žalovaný uvedl, že k následkům spáchaných přestupků v souladu se zákonem přihlédl při úvahách o druhu a výměře trestu. Vzhledem k tomu, že se však nejedná o jediné kritérium pro určení výše pokuty, není relevantní, zda následek spáchaných přestupků dosáhl či nedosáhl extrémní míry. Na základě uvedeného je tak žalovaný přesvědčen, že uložená pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem a správního uvážení a je způsobilá naplnit obě své funkce, represivní i preventivní.
16. Žalovaný závěrem navrhnul zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
18. Žaloba není důvodná.
19. Předně krajský soud uvádí, že stanovení výše pokuty za správní delikt je výsledkem správního uvážení, jehož zákonnost je soudem přezkoumatelná jen v omezeném rozsahu vymezeném v § 78 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Při posuzování zákonnosti uložené sankce je tak správní soud k žalobní námitce oprávněn pouze hodnotit, zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená sankce není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02).
20. Při posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil, přitom nepostačuje, že sankci uložil v rámci zákonného rozpětí, nýbrž je nutné, aby vzal v úvahu hlediska pro ukládání trestů stanovená v zákoně, jakož i ta, která vyplývají z ústavních principů. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž ve zmíněném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, dovodil, že „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“. K tomuto závěru vedl rozšířený senát ústavní zákaz likvidačních pokut, který dovodil ve své judikatuře Ústavní soud. Pokud totiž Ústavní soud považuje likvidační pokutu za porušení delikventova vlastnického práva, garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, musí mít již správní orgán možnost se jejího uložení vyvarovat, což není možné bez zohlednění

osobních a majetkových poměrů delikventa jako ústavního korektivu pro stanovení celkové výše sankce.

21. Jedinou výjimkou ze shora uvedeného postupu je právě ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty, byť uložené v rámci zákonného rozpětí. Užitím moderačního práva správní soud především fakticky aprobejuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě (tj. nezákonnosti rozhodnutí) je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí pro jeho nezákonnost (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. dubna, sp. zn. 4 Ads 55/2021).
22. Krajský soud tak nejprve posuzoval otázku, zda správní orgány přihlédly ke všem okolnostem, které jsou podstatné při určení druhu a výměry trestu, tedy zda byl správní trest uložen v rámci zákonného rozpětí, zda správní orgány aplikovaly zákonná hlediska uložení trestu a zda zkoumaly majetkové poměry žalobkyně v takové míře, aby nedošlo k uložení likvidační pokuty.
23. Žalobkyni byl uložen správní trest pokuty ve výši 3 200 000 Kč, a to za nejzávažnější z přestupků, z nichž byla ve správním řízení obviněna, podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti; za tento přestupek lze uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč, nejméně pak 50 000 Kč. Uložená pokuta tak byla vyměřena v rámci zákonného rozpětí.
24. Ustanovení § 37 – 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich poskytuje demonstrativní výčet okolností a skutečností, ke kterým musí správní orgán přihlédnout při určování druhu a výměry správních trestů. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (str. 55 – 58 rozhodnutí), při úvaze o výši trestu zvážil vždy konkrétně význam zákonem chráněného zájmu, způsob spáchání přestupku, polehčující i přitěžující okolnosti i následky spáchaného přestupku. I v tomto případě tak správní orgán postupoval v souladu se zákonem.
25. Konečně přezkoumal soud i dodržení podmínky zákazu ukládání likvidačních sankcí. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí (str. 55) dbal na to, aby s přihlédnutím k majetkovým poměrům žalobkyně nebyl uložený trest likvidační. Vycházel při tom z veřejně přístupných databází a z dokumentů doložených žalobkyní v průběhu přestupkového řízení. Za likvidační pokutu považuje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (usnesení ve věci sp. zn. 1 As 9/2008) „*sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží*“. Po přezkoumání účetních podkladů žalobkyně, z nichž vycházely správní orgány, konkrétně z rozvahy pro podnikatele v plném rozsahu ke dni 31. 12. 2019 a z rozvahy pro podnikatele ve zkráceném rozsahu ke dni 31. 12. 2018 (konkrétní údaje jsou uvedeny v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) se dá usuzovat na celkovou dobrou ekonomickou situaci žalobkyně; je patrné, že má vytvořeny finanční rezervy,

které by dokázaly – byť ne zcela, ale v podstatné míře – pokrýt uloženou pokutu. Z uvedených důvodů tak není možné v intenci shora uvedeného rozhodnutí považovat uloženou pokutu ve vztahu k žalobkyni za likvidační.

26. Krajský soud považuje za vhodné připomenout, že smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci, není to výrazem tolerance k deliktnímu jednání. Toto posuzování přitom neznamená, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa by znamenal, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu (k tomu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 14 Ad 9/2018).
27. Likvidační charakter pokuty vylučuje také skutečnost, že splatnost pokuty správním orgán prodloužil na 90 dnů; žalovaný pak žalobkyni obeznamoval s možností požádat o úhradu pokuty ve splátkách (viz str. 11 napadeného rozhodnutí). Usnesením krajského soudu ze dne 4. 10. 2021, č. j. 52 Ad 16/2021-54, byl správní žalobě žalobkyně přiznán odkladný účinek, což také dále zmírnilo míru zásahu do majetkové sféry žalobkyně uložením sankce za přestupky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014-35).
28. Krajský soud má za to, že na základě výše uvedeného lze konstatovat, že sankce byla uložena zákonným způsobem, když správní orgán při jejím ukládání přihlédl ke všem relevantním okolnostem (vysoké závažnosti jednání, okolnostem spáchání, přitěžující a polehčující okolnosti) a samotná sankce není likvidační. Z uvedeného je patrné, že správní orgán při uložení sankce nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil. Soud tak neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.
29. Vzhledem k výše uvedenému se soud dále zabýval návrhem na moderaci uložené pokuty.
30. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud však takto může učinit jedině v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující její kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).
31. K tomu, že moderační zásah soudu přichází v úvahu pouze u pokuty zjevně nepřiměřené, se vyjádřil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2004 - 48, ve kterém zdůraznil preventivní a represivní funkce pokuty a dále uvedl, že *„preventivní úloha postihu spočívá netoliko v účinku vůči žalobci, ale musí mít sílu odradit*

od nezákonného postupu i další adresáty stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat toliko postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a tak nutně musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu, tj. možnost upuštění od potrestání či snížení postihu má proto místo toliko tam, jak sám zákon stanoví, kde jde o případ zjevné nepřiměřenosti.“

32. Krajský soud se tak zabýval otázkou, zda je v daném případě uložena pokuta ve výši 3 200 000 Kč zjevně nepřiměřená. K tomu si musel nejprve zodpovědět otázku, jaká kritéria budou při zkoumání přiměřenosti pokuty soudem užita.
33. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, Nejvyšší správní soud uvedl, „že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“
34. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23, pak vyplývá, že zákonná kritéria stanovená příslušným zvláštním zákonem, v tomto případě § 37 – 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jsou spolu se zákonným rozpětím sankce a případnými dalšími podmínkami jejího uložení i vodítkem pro soud při úvaze o moderaci sankce, tj. při úvaze, zda vůbec sankci moderovat, a případně v jaké míře, neboť právní úprava v § 78 odst. 2 s. ř. s. konkrétní kritéria pro moderaci nemá a obsahuje jen obecné pravidlo, že moderovat lze tehdy, byli trest uloženi „ve zjevně nepřiměřené výši“. Co je zjevnou nepřiměřeností, je pak třeba v konkrétním případě posoudit právě s přihlédnutím ke kritériím pro uložení sankce stanoveným v příslušném zvláštním zákoně, jímž se řídil správní orgán, který sankci uložil.
35. Při úvaze o přiměřenosti sankce soud tak použil stejná kritéria, která při úvaze o uložení správního trestu využívá správní orgán prvního stupně a jednotlivě se k nim vyjádřil ve svém rozhodnutí. Krajský soud se při uplatnění jednotlivých kritérií ztotožňuje se správním orgánem a odkazuje na ně.
36. V předmětné věci došlo ke spáchání šesti správních deliktů na úseku zaměstnanosti a na úseku zprostředkování zaměstnání, konkrétně pak k 185 jednotlivým protiprávním jednáním. Za nejprísneji trestný a nejzávažnější přestupek, za nějž byla pokuta v daném případě uložena, lze podle zákona o zaměstnanosti uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Vyměřená sankce v daném případě žalobkyni tak odpovídá přibližně jedné třetině zákonného rozpětí pokuty a byla tak uložena v dolní polovině zákonného rozpětí. Z tohoto pohledu nelze hovořit o pokutě zjevně nepřiměřené. Krajský soud zkoumal, zda uložena sankce není zjevně nepřiměřená i z hlediska majetkových poměrů. V této souvislosti soud vycházel především z účetních podkladů jako správní orgán prvního stupně v rámci správního řízení. Z podkladů vyplývá, že žalobkyně je v dobré ekonomické situaci, vytváří zisk, finanční rezervy a roční čistý obrat za rok 2018 činil

36 544 000 Kč, za rok 2019 činil 45 996 000 Kč. Nad rámec nutného lze konstatovat, že i za rok 2020 činil obrat 57 280 000 Kč, jak plyne z veřejně přístupných informací, zveřejněných v obchodním rejstříku. Nelze tedy učinit závěr, že by uložená sankce byla vzhledem k majetkovým poměrům žalobkyně zjevně nepřiměřená.

37. Podle názoru krajského soudu nelze vyloučit, že výměra uložené pokuty by v ideálním případě mohla být nižší, než jak ji vyměřily správní orgány; tato skutečnost z ní ale ještě nečiní pokutu *zjevně* (tedy výrazně, silně) nepřiměřenou. Samotná „běžná“ nepřiměřenost sankce není důvodem pro její moderaci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 9 As 55/2017). Současně bylo judikováno, že pokuta musí představovat znatelný finanční postih do majetkové sféry delikventa a musí obsahovat i represivní složku (k tomu například rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014-58). Moderační právo je aplikovatelné tehdy, dojde-li ke zjevnému nepoměru sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání v souvislosti s majetkovými poměry postihované osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016-26). Jakkoliv je vyměřená pokuta pro žalobkyni pokutou dosti citelnou, nelze současně dojít k závěru o její zjevné nepřiměřenosti, a to především s ohledem na závažnost jejího deliktního jednání a celkovou ekonomickou situaci žalobkyně.
38. Krajský soud tedy neshledal, že by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši; nebyly tak naplněny podmínky pro moderaci sankce.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné a neshledal důvodným ani návrh na moderaci sankce. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 14. února 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu